

eget lille Samfund herhjemme, som lige saa fuldt som nogen Sinde har Krav paa Opmærksomhed, Krav paa at blive hjulpet til Rette, og det fremgik jo for øvrigt ogsaa af Finanslovdebatten senere, at der er mange lokale Spørgsmaal og mange Spørgsmaal, som omfatter hele Landet, som forskellige ærede Medlemmer fra dette Sted har søgt at henlede dette høje Tings og Ministeriets Opmærksomhed paa.

Det har bl. a. glædet mig at høre tre af dette høje Tings kvindelige Repræsentanter udtale sig. Det var, ligesom der kom et friskt Brus ind over denne Forsamling fra en Del af vort Samfund, som nu har faaet Ret til at tale her, hvad de ikke har haft hidtil. Jeg er ganske forvisset om, at det, disse Kvinder talte om, og det, som syntes at gaa igennem deres Ord, var Ting, som alle Kvinder ude omkring i Befolkningen har lyttet til med Opmærksomhed, og Ting, som sikkert vi mandlige Repræsentanter ogsaa i Fremtiden kommer til i høj Grad at tage Hensyn til. Det væsentligste af det, disse ærede Medlemmer berørte, var den Lovgivning, som særlig vedrører Forholdet imellem Mand og Kvinde, og det er ganske givet, at denne Lovgivning har været i høj Grad ensidig. Jeg husker en lille Episode, som jeg oplevede for en Del Aar siden. Jeg havde som ganske ungt Menneske Adgang til Studentersamfundets Retshjælp, og jeg sad deroppe en Aften og hørte til; der kom da en Kvinde ud fra en af de Sagførere, som hjalp til med Raad og Daad, og da hun kom i Døren, udtalte hun med høj Røst: Loven er skrevet af Mænd. Det gjorde Indtryk paa os alle, og jeg er ganske forvisset om, at det, der var Tale om dér, var et Forhold, hvor Lovgivningen i høj Grad har været præget af netop det, hun sagde, den Omstændighed, at Mændene havde skrevet Lovene alene, uden at Kvinderne har haft den allerringeste Indflydelse derpaa. Det glæder derfor mig, at vi i den kommende Tid vil faa ogsaa den anden Halvdel af det danske Samfund med i Raad og Daad, naar der skal skrives Love, og ikke mindst naar det gælder de Love, som vedrører Forholdet imellem Mand og Kvinde, og jeg glæder mig saa meget mere, som det, de ærede Medlemmer udtalte sig om, var gamle socialdemokratiske Krav, Krav, som ofte er stillede af mine Partifæller i dette høje Ting paa et Omraade, hvor vi har en ganske forældet Lovgivning.

Jeg vil gerne rette et Par Spørgsmaal til nogle af de højtærede Ministre, og jeg skal først vende mig til den højtærede

Forsvarsminister med et Par Anmodninger og nogle Ønsker, som for øvrigt er gamle, men som det ikke hidtil er lykkedes at faa Øren for. Det drejer sig om Holmens faste Folk. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det er ikke dem, der aftjener deres Værnepligt, heller ikke dem, der er Underofficerer eller Officerer, men udelukkende de faste Folk, som har civil Beskæftigelse derude, jeg vil tale om. Disse Folk har en Beskæftigelse af samme Art som alle øvrige Statsfunktionærer, hvad enten de er beskæftigede i Statens Virksomheder eller paa anden Maade, men Holmens faste Folk er undergivne en særlig Lovgivning. Til Trods for at de har en ganske civil Beskæftigelse, er de nemlig underkastede de militære Straffelove. Jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister, om ikke der vilde være nogen Anledning til at imødekomme disse Folks Ønske om at blive fri for denne Særlovgivning og komme ind under den almindelige Lovgivning, som alle øvrige Statsfunktionærer og alle andre Borgere i Samfundet er underkastede. Der er vist i Øjeblikket ude paa Holmen beskæftiget ca. 500 Mand ved dette civile Arbejde, som Haandværkere, som Arbejdere eller Arbejdsmand i al Almindelighed, og alle disse føler det som et Tryk, ja, ikke alene som et Tryk, men som en Uretfærdighed, at de skal være underkastede denne Særlovgivning, som ganske sikkert udmærket kunde afskaffes, i Særelshed da Arbejdsforholdet derude er fuldkommen civilt. I en Tid, hvor Folkenes Selvbestemmelsesret fremhæves saa stærkt, synes jeg, at her vilde være en Op-gave for den højtærede Minister at løse; en Forandring af dette Forhold vilde være en stor Tilfredsstillelse for disse Mænd, som i høj Grad lider under disse Forhold, og ingen, selv ikke vort Militærvæsen, som disse Mennesker arbejder for, vilde lide blot den ringeste Skade derved. Man kan i det lange Løb ikke blive ved at forhindre disse Folk i at foretage sig det, som alle andre Mennesker i Henhold til Grundloven har Lov til at foretage sig.

Jeg ved jo nok, at der i Grundloven er en Paragraf, som siger, at Foreningsfrihed og Forsamlingsfrihed o. s. v. gælder ikke Folk, som aftjener deres Værnepligt, eller som paa anden Maade er knyttede til Militærvæsenet; der tager Grundloven et Sær-hensyn. Men det behøver ikke at berøre de her omtalte Folks Forhold; der er sikkert kun taget Sigte paa dem, der aftjener deres Værnepligt, og dem, der hører med til